

UOHSX008PH2C

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R311/2015/VZ-36733/2016/321/EDo

Brno 5. září 2016

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 21. 9. 2015 (doručeném téhož dne Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže) podaném zadavatelem -

- **Masarykova univerzita**, IČO 00216224, se sídlem Žerotínovo náměstí 617/9, 602 00 Brno, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0402,0403,0404/2015/VZ-26354/2015/533/PSd ze dne 4. 9. 2015, ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) a § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, výše specifikovaným zadavatelem ve věci veřejné zakázky „**Ovládací systém pro multimediální učebny**“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě výzvy k podání nabídek ze dne 30. 7. 2013, na jejíž plnění uzavřel zadavatel dne 3. 12. 2013 smlouvu o dílo s vybraným uchazečem – Sdružení FILIA, IČO 60554533, se sídlem Kamenná čtvrť 696/111, 639 00 Brno – Štýřice, veřejné zakázky „**Kancelářské ICT vybavení pro ESF 003-2013**“ zadávané v otevřeném řízení na základě zjednodušeného oznámení v rámci dynamického nákupního systému, které bylo odesláno k uveřejnění dne 13. 8. 2013 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 14. 8. 2013, pod ev. č. 363641 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 17. 8. 2013, pod ev. č. 2013/S 159-277786, na jejíž plnění uzavřel zadavatel dne 10. 10. 2013 kupní smlouvu s vybraným uchazečem – AutoCont CZ a.s., IČO 47676795, se sídlem Hornopolní 3322/34, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava, a veřejné zakázky „**Kancelářské ICT vybavení pro ESF 004-2013**“ zadávané v otevřeném řízení na základě zjednodušeného oznámení v rámci dynamického nákupního systému, které bylo odesláno k uveřejnění dne 1. 11. 2013 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 5. 11. 2013, pod ev. č. 371954 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 7. 11. 2013, pod ev. č. 2013/S 216-375834 a na jejíž plnění uzavřel zadavatel dne

5. 12. 2013 smlouvu o dílo s vybraným uchazečem – AutoCont CZ a.s., IČO 47676795, se sídlem Hornopolská 3322/34, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava,

jsem podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle ustanovení § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0402,0403,0404/2015/VZ-26354/2015/533/PSd ze dne 4. 9. 2015

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) jako orgán příslušný podle ustanovení § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, zahájil na základě podnětů dne 13. 7. 2015 správní řízení z moci úřední ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) a § 120 odst. 1 písm. b) zákona zadavatelem - Masarykova univerzita, IČO 00216224, se sídlem Žerotínovo náměstí 617/9, 602 00 Brno (dále jen „**zadavatel**“) v případě veřejné zakázky „Ovládací systém pro multimediální učebny“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě výzvy k podání nabídek ze dne 30. 7. 2013, na jejíž plnění uzavřel zadavatel dne 3. 12. 2013 smlouvu o dílo s vybraným uchazečem – Sdružení FILIA, IČO 60554533, se sídlem Kamenná čtvrť 696/111, 639 00 Brno – Štýřice (dále jen „**veřejná zakázka 1**“), veřejné zakázky „Kancelářské ICT vybavení pro ESF 003-2013“ zadávané v otevřeném řízení na základě zjednodušeného oznámení v rámci dynamického nákupního systému, které bylo odesláno k uveřejnění dne 13. 8. 2013 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 14. 8. 2013, pod ev. č. 363641 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 17. 8. 2013, pod ev. č. 2013/S 159-277786, na jejíž plnění uzavřel zadavatel dne 10. 10. 2013 kupní smlouvu s vybraným uchazečem – AutoCont CZ a.s., IČO 47676795, se sídlem Hornopolská 3322/34, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava (dále jen „**veřejná zakázka 2**“), a veřejné zakázky „Kancelářské ICT vybavení pro ESF 004-2013“ zadávané v otevřeném řízení na základě zjednodušeného oznámení v rámci dynamického nákupního systému, které bylo odesláno k uveřejnění dne 1. 11. 2013 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 5. 11. 2013, pod ev. č. 371954 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 7. 11. 2013, pod ev. č. 2013/S 216-375834 a na jejíž plnění uzavřel zadavatel dne 5. 12. 2013 smlouvu o dílo s vybraným uchazečem – AutoCont CZ a.s., IČO 47676795, se sídlem Hornopolská 3322/34, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava (dále jen „**veřejná zakázka 3**“).

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ust. § 26 zákona v návaznosti na ust. § 158 odst. 1 a 2 zákona.

2. Úřad si na základě skutečností uvedených v podnětech vyžádal od zadavatele veškerou dokumentaci související s předmětnými veřejnými zakázkami a jeho vyjádření k obsahu podnětů. Na základě posouzení obsahu podnětů a dokumentace zaslané zadavatelem získal Úřad pochybnosti o tom, zda zadavatel postupoval v souladu se zákonem, proto zahájil správní řízení z moci úřední, kde za účastníka označil zadavatele.

II. Napadené rozhodnutí

3. Po přezkoumání všech rozhodných skutečností vydal Úřad dne 4. 9. 2015 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0402,0403,0404/2015/VZ-26354/2015/533/PSd (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), v jehož výroku I. konstatoval, že správní řízení v části vedené ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona zadavatelem tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 83 odst. 1 zákona, když neodeslal k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek oznámení o výsledku zadávacího řízení na veřejnou zakázku 1, na jejíž plnění uzavřel dne 3. 12. 2013 smlouvu o dílo s vybraným uchazečem – Sdružení FILIA, IČO 60554533, se sídlem Kamenná čtvrť 696/111, 639 00 Brno – Štýřice, v zákonné lhůtě do 15 dnů ode dne uzavření smlouvy, a když jej odeslal dne 8. 1. 2014, se podle § 117a písm. d) zákona zastavuje, neboť ve správním řízení zahájeném z moci úřední nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 zákona.
4. Úřad ve výroku II. napadeného rozhodnutí konstatoval, že správní řízení v části vedené ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona zadavatelem tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 85 odst. 4 citovaného zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele písemnou zprávu zadavatele o veřejné zakázce 1, na jejíž plnění uzavřel dne 3. 12. 2013 smlouvu o dílo s vybraným uchazečem – Sdružení FILIA, IČO 60554533, se sídlem Kamenná čtvrť 696/111, 639 00 Brno – Štýřice, v zákonné lhůtě do 15 dnů od ukončení zadávacího řízení, a když ji uveřejnil dne 9. 1. 2014, se podle § 117a písm. d) zákona zastavuje, neboť ve správním řízení zahájeném z moci úřední nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 zákona.
5. Úřad ve výroku III. napadeného rozhodnutí konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v ust. § 147a odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 147a odst. 2 větou první zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele smlouvu na plnění veřejné zakázky 1 uzavřenou dne 3. 12. 2013 s vybraným uchazečem – Sdružení FILIA, IČO 60554533, se sídlem Kamenná čtvrť 696/111, 639 00 Brno – Štýřice, ve lhůtě do 15 dnů ode dne jejího uzavření, tedy do 18. 12. 2013, avšak předmětnou smlouvu uveřejnil na profilu zadavatele až dne 9. 1. 2014.
6. Úřad ve výroku IV. napadeného rozhodnutí konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v ust. § 147a odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 147a odst. 2 větou první zákona, když neuveřejnil na profilu zadavatele dodatek č. 1 uzavřený dne 15. 1. 2014 ke smlouvě uzavřené dne 3. 12. 2013 s vybraným uchazečem – Sdružení FILIA, IČO 60554533, se sídlem Kamenná čtvrť 696/111, 639 00 Brno – Štýřice, na předmět plnění veřejné zakázky 1, ve lhůtě do 15 dnů ode dne jeho uzavření, tedy do 30. 1. 2014, avšak předmětný dodatek č. 1 uveřejnil na profilu zadavatele až dne 13. 2. 2014.

7. Úřad ve výroku V. napadeného rozhodnutí konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v ust. § 95 odst. 3 zákona, když stanovil lhůtu pro podání předběžných nabídek na veřejnou zakázku 2 do 28. 8. 2013, tj. lhůtu kratší než 15 dnů ode dne uveřejnění zjednodušeného oznámení, čímž znevýhodnil potenciální dodavatele při přípravě předběžné nabídky, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel dne 10. 10. 2013 kupní smlouvu s vybraným uchazečem – AutoCont CZ a.s., IČO 47676795, se sídlem Hornopolská 3322/34, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava.
8. Úřad ve výroku VI. napadeného rozhodnutí konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v ust. § 95 odst. 3 zákona, když stanovil lhůtu pro podání předběžných nabídek na veřejnou zakázku 3 do 20. 11. 2013, 10:00 hodin, tj. lhůtu kratší než 15 dnů ode dne uveřejnění zjednodušeného oznámení, čímž znevýhodnil potenciální dodavatele při přípravě předběžné nabídky, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel dne 5. 12. 2013 smlouvu o dílo s vybraným uchazečem – AutoCont CZ a.s., IČO 47676795, se sídlem Hornopolská 3322/34, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava.
9. Za výše uvedené správní delikty byla zadavateli výrokem VII. uložena pokuta ve výši 20 000 Kč.
10. Úřad k výrokům III. a IV. napadeného rozhodnutí uvedl, že v šetřeném případě bylo naplnění formální stránky správního deliktu dostatečně prokázáno, neboť nedošlo k uveřejnění uzavřené smlouvy na plnění veřejné zakázky 1, ani dodatku č. 1 k této smlouvě, v zákonem stanovené lhůtě. K naplnění skutkové podstaty podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona přitom postačí pouhé neuveřejnění podle zákona či nedodržení způsobu uveřejnění stanoveného zákonem, bez jakýchkoli dalších zákonných podmínek. Otázka, zda splnění povinnosti zadavatele dle ust. § 147a odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 147a odst. 2 větou první zákona mohlo mít vliv na výsledek zadávacího řízení (jak tvrdí zadavatel) je tedy v daném případě bezpředmětná. Úřad rovněž konstatoval, že materiální stránku správního deliktu v šetřeném případě tvoří škodlivé následky spočívající v ohrožení zájmu společnosti na včasné seznámení se veřejnosti s výsledkem zadávacího řízení, včetně všech zákonem stanovených povinných informací. Jde tedy o ochranu principu veřejné publicity výsledku zadávacího řízení (prostřednictvím uveřejnění oznámení o zadání zakázky, smlouvy včetně uzavřených dodatků i písemné zprávy zadavatele), přičemž uveřejnění tohoto výsledku je zároveň stěžejním prostředkem kontroly postupu zadavatele širokou veřejností a v širším smyslu je projevem zásady transparentnosti zadávacího řízení.
11. Úřad k výrokům V. a VI. napadeného rozhodnutí uvedl, že zákonem kogentně stanovená minimální lhůta pro podání předběžných nabídek má zaručovat dostatečný časový prostor k tomu, aby se dodavatelé o samotné veřejné zakázce dozvěděli a také dostatečný čas ke zpracování nabídky tak, aby co nejlépe odpovídala požadavkům zadavatele. Tím, že zadavatel lhůtu pro podání předběžných nabídek zkrátí, nelze vyloučit, že neumožní potenciálním dodavatelům připravit včas jejich nabídku, přičemž současně nelze vyloučit ani to, že nabídka některého z těchto dodavatelů může být výhodnější, než nabídka vybraného uchazeče. Úřad konstatoval, že jakékoliv zkrácení zákonem stanovené minimální lhůty pro podání předběžných nabídek, navíc stanovené kogentním ustanovením zákona, jednoznačně limituje potenciální dodavatele v účasti v předmětném zadávacím řízení.

12. Co se týče uložené sankce, Úřad uvedl následující. Úřad v souladu se zásadou absorpce přistoupil k uložení pokuty za spáchání správního deliktu uvedeného ve výroku III. napadeného rozhodnutí, kdy dle § 120 odst. 2 písm. b) zákona maximální možná výše pokuty činí v daném případě 20 000 000 Kč. Spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích IV., V. a VI. napadeného rozhodnutí vzal Úřad v úvahu jako přitěžující okolnost při úvaze o určení výše pokuty uložené zadavateli ve spojitosti se spácháním správního deliktu uvedeného ve výroku III. napadeného rozhodnutí. Při určení výměry pokuty zadavateli Úřad přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Úřad uvedl, že uveřejňovací a tedy informativní povinnost stanovenou zákonem považuje zejména z hlediska nutnosti zajištění transparentnosti zadávání veřejných zakázek (jako jednoho ze základních cílů zákona o veřejných zakázkách) za stěžejní pro kontrolu postupu zadavatele širokou veřejností, a tudíž porušení této povinnosti považuje za závažné. Nicméně rovněž podotkl, že dílčí narušení možnosti veřejné kontroly u veřejné zakázky, jejíž předpokládaná hodnota odpovídala veřejné zakázce malého rozsahu, představuje zásah nižší intenzity do veřejného zájmu chráněného zákonem. K následkům spáchání správního deliktu Úřad uvedl, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na seznámení se, a to na seznámení včasném, s konečným zněním smlouvy uzavřené na veřejnou zakázku a s tím souvisejícím zájmem na možnosti podrobit smlouvu veřejné kontrole, čímž byl omezen výkon kontroly širokou veřejností ohledně postupu zadavatele při nakládání s veřejnými prostředky prostřednictvím zadávání veřejných zakázek jako celku, tedy i jeho výsledku. Úřad zároveň přihlédl k přitěžujícím okolnostem spočívajících ve spáchání více správních deliktů, k polehčujícím okolnostem spočívajících v napravení protiprávního stavu z vlastní iniciativy zadavatele po uplynutí zákonné lhůty v řádu dnů. Úřad vzal v potaz rovněž ekonomickou situaci zadavatele.

III. Námitky rozkladu

13. Uvedené rozhodnutí napadl zadavatel rozkladem ze dne 21. 9. 2015 doručeným Úřadu téhož dne. Napadené rozhodnutí zadavatel obdržel dne 4. 9. 2015, rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
14. Zadavatel rozporuje závěry Úřadu uvedené ve výrocích III. až VII. napadeného rozhodnutí.
15. Zadavatel ve vztahu k napadeným výrokům III. až VI. vyjádřil názor, že Úřad nedostatečně přezkoumal materiální stránku správních deliktů zadavatele, přičemž odkazuje zejména na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Tzn 2/96 ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 8 As 29/2007 ze dne 31. 5. 2007 a sp. zn. 1 As 27/2008 ze dne 16. 4. 2008, z nichž vyvozuje, že k naplnění skutkové podstaty deliktu nedochází automaticky, pokud je naplněna jeho formální stránka. V této souvislosti uvádí, že vykazuje-li přezkoumávané jednání znaky správního deliktu, avšak nedosahuje určitého minimálního stupně společenské nebezpečnosti, nelze je označit jako správní delikt.
16. Ve vztahu k výrokům III. a IV. napadeného rozhodnutí zadavatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 34/2012 ze dne 9. 9. 2012 a vyvodil, že prodlení se splněním uveřejňovacích povinností nebylo natolik zásadní, aby bylo způsobilé chráněné zájmy jakkoli poškodit. Za zásadní považuje zadavatel rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 104/2008 ze dne 14. 12. 2009 a uvádí, že je dána řada okolností, které společenskou nebezpečnost jednání zadavatele vylučují, resp. ji snižují na takovou míru,

že materiální znak správních deliktů nebyl naplněn. Zadavatel vyjádřil domněnku, že Úřad nepřezkoumává materiální stránku uveřejňovacích deliktů a nezabývá se dosažením dostatečné úrovně společenské nebezpečnosti, k čemuž přikládá přehled skutkově obdobných kauz. Zadavatel rovněž upozornil na možnou nejednotnost rozhodovací praxe Úřadu. Zadavatel se pozastavil nad tím, že Úřad při uložení sankce nezohlednil, že zadavatel byl již potrestán za totéž pochybení poskytovatelem dotace.

17. Ve vztahu k výrokům V. a VI. napadeného rozhodnutí zadavatel zpochybnil podstatné ovlivnění zadávacího řízení v důsledku porušení zákona zadavatelem, přičemž uvedl, že pokud je dodavatelům umožněno do dynamického nákupního systému po celou dobu trvání přistupovat, pak vymezení lhůty pro podání předběžných nabídek není na možnosti přístupu dodavatele do dynamického nákupního systému způsobilé cokoli změnit. Zadavatel uvedl, že byl připraven posoudit předběžné nabídky i po uplynutí lhůty pro jejich podání. Zadavatel shledal představu, že se dodavatelé ohledně účasti v řízení v rámci dynamického nákupního systému rozhodují na základě toho, zda je lhůta na podání předběžných nabídek skutečně 15 kalendářních dní, či zda je o několik hodin kratší, jako absurdní. Zadavatel rovněž upozornil, že se Úřad nevypořádal s argumentem týkajícím se přezkumu veřejné zakázky „Tiskařské služby 010 – 2012“ v obdobné věci před Úřadem, v němž nebyl shledán důvod pro zahájení správního řízení z moci úřední.
18. Ve vztahu k výroku VII. napadeného rozhodnutí zadavatel vyjádřil názor, že za podobné správní delikty Úřad vyměřuje pokuty odlišné výše, a proto považuje uloženou sankci za nepřiměřenou. Zadavatel upozorňuje, že není zřejmé, jaká část uložené pokuty připadá na kterou veřejnou zakázku, přičemž tento stav zadavateli způsobuje reálné komplikace.

Závěr rozkladu

19. Zadavatel je přesvědčen, že je napadené rozhodnutí nezákonné a navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil.

IV. Řízení o rozkladu

20. Úřad neshledal důvody pro zrušení nebo změnu svého rozhodnutí v rámci ustanovení § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu věc postoupil odvolacímu správnímu orgánu.

Stanovisko předsedy Úřadu

21. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
22. Úřad tím, že svým rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0402,0403,0404/2015/VZ-26354/2015/533/PSd ze dne 4. 9. 2015 rozhodl tak, jak je shora uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. Rovněž s odůvodněním napadeného rozhodnutí jsem se zcela ztotožnil. V další části

odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí.

23. Co se týče rozsahu podaného rozkladu, tak dodávám, že zadavatel sice výslovně napadá pouze výroky III. až VII. napadeného rozhodnutí, nicméně vzhledem k tomu, že petit rozkladu směřuje ke zrušení napadeného rozhodnutí v celém jeho rozsahu, přistoupil jsem k potvrzení napadeného rozhodnutí jako celku, tedy i ve výrocích I. a II., jimiž bylo správní řízení v tam specifikovaných skutcích zastaveno, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce, kdy s tímto posouzením Úřadem plně souhlasím a ztotožňuji se s jeho odůvodněním. V podrobnostech níže se pak již budu vyjadřovat pouze k výrokům III. až VII. napadeného rozhodnutí, vůči nimž argumentačně zadavatel svůj rozklad směřuje.

V. K námitkám rozkladu

24. Úvodem konstatuji, že rozklad obsahuje pouze argumenty, které již byly vzneseny ve správním řízení prvního stupně, přičemž Úřad se s nimi vyčerpávajícím způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí. Rozklad tedy nepřináší žádnou novou právní argumentaci, na základě níž by bylo možné dospět k odlišnému posouzení věci.

K výrokům III. a IV. napadeného rozhodnutí

25. K výrokům III. a IV. napadeného rozhodnutí uvádím, že se s nimi plně ztotožňuji, jakož i s jejich odůvodněním. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, zadavatel uzavřel dne 3. 12. 2013 smlouvu o dílo na plnění veřejné zakázky 1, a byl tedy v souladu s § 147a odst. 2 větou první zákona povinen uveřejnit na profilu zadavatele tuto smlouvu do 18. 12. 2013, tj. do 15 dnů od jejího uzavření, nicméně tato smlouva byla na profilu zadavatele uveřejněna dne 9. 1. 2014, tj. 37 dnů ode dne jejího uzavření.
26. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí, zadavatel uzavřel dne 15. 1. 2014 dodatek č. 1 ke smlouvě na plnění veřejné zakázky 1, a byl tedy povinen v souladu s § 147a odst. 2 věty první zákona uveřejnit celé znění dodatku č. 1 do 30. 1. 2014, tj. do 15 dnů od jeho uzavření, nicméně tento dodatek byl na profilu zadavatele uveřejněn dne 13. 2. 2014, tj. 29 dnů od jeho uzavření.
27. K otázce naplnění znaků skutkové podstaty správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona konstatuji, že zadavatel se jmenovaného deliktu dopustí tehdy, jestliže nesplní svou zákonnou povinnost uveřejnit příslušný úkon, resp. nedodrží správný způsob provedení uveřejnění stanovený zákonem, čímž ve svém důsledku dojde k narušení zásady transparentnosti uvedené v § 6 odst. 1 zákona, jenž se do této povinnosti promítá. Zájem společnosti na řádném průběhu zadávacího řízení, stejně jako na uveřejnění jeho výsledku, písemné zprávy a smlouvy, je neoddiskutovatelný tím spíše, když zákonem stanovený proces má přispívat k ochraně či posílení jedné ze základních zásad postupu při zadávání veřejných zakázek. Objektem správního deliktu je tedy zájem na publicitě určitých úkonů zadavatele v zadávacím řízení, přičemž tato publicita vede k dodržování zásady transparentnosti, jejíž porušení se nesplněním povinnosti uveřejnění, popřípadě nedodržením způsobu uveřejnění stanoveném v zákoně, presumuje. Formální znaky správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona zadavatel naplní, když příslušný formulář neuveřejní co do způsobu, rozsahu a lhůty. Jak sám zadavatel nepopírá a jak vyplývá z provedení dokazování, zadavatel na profilu uveřejnil smlouvu a dodatek k ní až

po uplynutí zákonné lhůty. Není tedy sporu ani o skutečnosti, že zadavatel nedostal své zákonné povinnosti a smlouvu na veřejnou zakázku 1 a dodatek k této smlouvě sice uveřejnil, avšak nikoli včas, čímž naplnil formální znaky skutkové podstaty správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona.

28. Vyjdeme-li z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 34/2012-28 ze dne 9. 9. 2012, na který správně odkázal Úřad v bodě 76 napadeného rozhodnutí, lze učinit závěr, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za správní delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak správního deliktu, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Právem chráněným zájmem je v daném případě zájem společnosti na seznámení se veřejnosti s výsledkem zadávacího řízení včetně všech zákonem stanovených povinných informací, a to ve stanovené lhůtě. V tomto případě porušením zákonem stanovené povinnosti zadavatel ohrozil zájem společnosti spočívající v ochraně principu veřejné publicity výsledku zadávacího řízení, přičemž uveřejnění výsledku zadávacího řízení je zároveň stěžejní pro kontrolu postupu zadavatele širokou veřejností. Pokud se však k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty správního deliktu, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku správního deliktu a takové jednání potom nemůže být označeno za správní delikt. V daném případě se však nevyskytly takové významné okolnosti, které by vylučovaly, že jednáním zadavatele byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.
29. V návaznosti na výše uvedené odkazují na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 104/2008 ze dne 14. 12. 2009, obecně příslušající i na správní delikty ve vztahu k trestným činům, podle kterého platí, že *„přestupkem nebo trestným činem může být vždy pouze takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně. Zásadním rozlišovacím kritériem mezi trestným činem a přestupkem je tedy obecně řečeno míra jejich typové společenské nebezpečnosti vyjádřená ve znacích skutkové podstaty. Společenská nebezpečnost trestného činu pro společnost musí být alespoň vyšší než nepatrná, zatímco přestupkem může být i takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné“*. Podle citovaného rozhodnutí tedy postačí, atakuje-li zadavatelovo zaviněné jednání veřejný či společenský zájem pouze „slabě“. Vzhledem k tomu, co již bylo uvedeno, mám za to, že v posuzovaném případě vykazovalo jednání zadavatele společenskou nebezpečnost, a to v míře takové, jež dle konstantní judikatury postačuje k naplnění materiální stránky správního deliktu, byť zadavatel ve svých námitkách právě i v návaznosti na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 104/2008 ze dne 14. 12. 2009 dovozuje opak.
30. V souvislosti s plněním uveřejňovacích povinností ze strany zadavatele musím vyzdvihnout důležitost transparentnosti a následné kontroly procesu zadávání veřejných zakázek, která je možná pouze tehdy, jestliže veřejnosti bude poskytnuto co nejvíce informací o průběhu zadávacího řízení, kdy je jeho účelem vytvoření podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly ze strany zadavatelů uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Zákonem definované uveřejňovací povinnosti mají za cíl umožnit kontrolu dodržování principů hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti při nakládání s veřejnými zdroji, a to jak prostřednictvím kontroly prováděné k tomu příslušnými státními orgány a institucemi, tak zejména prostřednictvím

kontroly občanů, tj. nejširší veřejností. Informace shromážděné na podkladě předmětných uveřejňovacích povinností jsou následně využívány pro statistické vyhodnocení veřejných zakázek, které jsou k dispozici veřejnosti. I proto mají zadavatelé obecně povinnost uveřejnit informaci o uzavření smlouvy, na základě které se konkrétní veřejná zakázka realizuje, a to ve lhůtách stanovených zákonem. Zdůrazňuji, že důležitost takto prováděné kontroly a transparentnosti je pak z pohledu zákonodárce vyjádřena tím, že je porušení uveřejňovacích povinností správním deliktem, za který zadavateli hrozí postih.

31. Rovněž podotýkám, že z relevantních zákonných ustanovení jednoznačně vyplývá zájem společnosti na co nejrychlejší uveřejnění uzavřených smluv. Jestliže tedy zadavatel v šetřeném případě uveřejnil na profilu smlouvu a dodatek k ní až 22, resp. 14 dnů po marném uplynutí lhůty pro jejich uveřejnění, nejedná se skutečně o „pouhé formální pochybení“, avšak o pochybení, které mohlo do určité míry ztížit možnost kontroly, zda zadavatel v souvislosti se zadávacím řízením vynaložil veřejné prostředky hospodárným způsobem.
32. Doplnuji, že Úřad v bodě 69 napadeného rozhodnutí správně zhodnotil, že fakt, že vytčené pochybení zadavatele nemělo vliv na výsledek zadávacího řízení ani nezpůsobilo nikomu újmu, není právně relevantní. Formální znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona spočívají v nesplnění povinnosti stanovené zákonem, přičemž k jejímu završení není třeba naplnění podmínky potenciality ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, jak je tomu u deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona. Předmětné deliktní jednání totiž atakuje zásadu transparentnosti zadávacího řízení a možnost veřejné kontroly vynakládání finančních prostředků z veřejných zdrojů, nikoliv práva či postavení účastníků zadávacího řízení. Opožděné uveřejnění smlouvy a dodatku k ní však mohlo mít vliv na možnost kontroly veřejné zakázky veřejností, neboť implikací je zde právě ono, byť dočasné, znemožnění veřejné kontroly ze strany nejširší veřejnosti, k čemuž doplňuji, že zadávání veřejných zakázek a povinnosti s tím související tvoří již ze své podstaty do značné míry formalizovaný proces, a zadavatel se tedy porušení zákona může dopustit i pochybením, které se mu může zdát jako formální nebo nevýznamné. Nicméně určení, na která porušení zákona bude pohlíženo jako na deliktní, tedy natolik závažná, že s nimi zákon spojuje vznik odpovědnosti za spáchaný správní delikt, nenáleží ani zadavateli ani Úřadu, nýbrž zákonodárci. Jak již bylo řečeno výše, důležitost povinnosti uveřejnění předmětných dokumentů zákonodárce zdůraznil právě tím, že v § 120 odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 120 odst. 2 písm. b) zákona označil porušení povinnosti uveřejnění za deliktní jednání, jež je sankcionováno uložením pokuty.
33. K výše popsanému dále doplňuji, že je odpovědnost za spáchaní správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona založena na objektivním principu, nevyžaduje se tak složka zavinění, ať již ve formě úmyslu nebo nedbalosti. Materiální stránku tohoto správního deliktu (jeho společenskou nebezpečnost), je nutno poměřovat ve vztahu k zájmu, který je ustanovením § 120 odst. 1 písm. b) zákona chráněn. Tímto zájmem je ochrana transparentnosti zadávacího řízení. Společenská nebezpečnost jednání zadavatele spočívá zejména v narušení transparentnosti zadávacího řízení.
34. K námitce zadavatele, že Úřad nepřezkoumává materiální stránku uveřejňovacích deliktů a nezabývá se dosažením dostatečné úrovně společenské nebezpečnosti, uvádím, že s tímto názorem zadavatele nesouhlasím. I z napadeného rozhodnutí je patrné, že se Úřad

zkoumáním materiální stránky správních deliktů zabýval, a to v zejména bodech 76, 77 a 79 napadeného rozhodnutí, na které tímto odkazují. Jak navíc vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 14/2011 ze dne 30. 3. 2011, Úřad v předmětném případě, kdy byla dána objektivní odpovědnost zadavatele za správní delikt, nebyl povinen dopodrobna odůvodňovat naplnění jeho materiální stránky, když v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „I přesto, že jsou správní orgány povinny konkrétní společenskou nebezpečnost deliktu zkoumat, není zpravidla nutno, aby se jí explicitně zabývaly i při odůvodňování svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění. Obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (jak vyplývá z výše uvedené judikatury NSS, jedná se např. o okolnosti jako je míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob jeho spáchání, pohnutky a osoba pachatele) na naplnění materiální stránky deliktu žádný vliv. Tyto zvláštní okolnosti však mohou být zohledněny při stanovení sankce.“ I v návaznosti na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu mohu konstatovat, že odůvodnění naplnění materiální stránky předmětných správních deliktů v napadeném rozhodnutí provedl Úřad v míře zcela dostatečné.

35. K námitce zadavatele poukazujícího na nejednotnost rozhodovací praxe Úřadu ve vytýkané věci, uvádím, že Úřad dlouhodobě vykazuje v případě sankcionování neplnění uveřejňovacích povinností konstantní bohatou rozhodovací praxi, z níž veškerá pravomocná rozhodnutí v 1. i 2. stupni jsou zveřejňována na webových stránkách Úřadu www.uohs.cz a jsou snadno dohledatelná. Příkladem mohu odkázat na rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0602/2015/VZ-30875/2015/543/EDo ze dne 30. 9. 2015, kde byl mimo jiné konstatován totožný správní delikt spočívající v neuveřejnění smlouvy na profilu zadavatele v zákonné lhůtě, kdy byl zadavatel v prodlení jen 1 den, dále na rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0502/2015/VZ-27348/2015/543/EDo ze dne 9. 9. 2015, rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0298,0299/2015/VZ-19597/2015/543/JNe ze dne 24. 7. 2015, rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S1056,1057/2014/VZ-8598/2015/552/SPo ze dne 3. 4. 2015, které bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R106/2015/VZ-22694/2016/321/MMI ze dne 30. 5. 2016, rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0286/2015/VZ-15088/2015/513/IHI ze dne 22. 6. 2015, které bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy č. j. Úřadu ÚOHS-R201/2015/VZ-22692/2016/321/MMI ze dne 30. 5. 2016, atd.
36. K námitce zadavatele, že Úřad při uložení sankce nezohlednil, že zadavatel byl již potrestán za totéž pochybení poskytovatelem dotace, uvádím, že Úřad v bodě 83 napadeného rozhodnutí správně konstatoval, že jeho pravomoc je dána zákonem (o veřejných zakázkách), který neobsahuje ustanovení, jež by Úřadu umožnilo či přikázalo zohlednit, že zadavatel byl již potrestán poskytovatelem dotace za nedodržení dotačních podmínek pro danou veřejnou zakázku, Úřad tak ve své konstantní rozhodovací praxi tuto skutečnost nezohledňuje ani zohledňovat nemůže. K řečenému doplňuji, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 53/2011-68 ze dne 1. 2. 2012 vyplývá, že správní orgán ve správním řízení

o uložení pokuty může upustit od jejího uložení pouze v případech, kdy zákon, podle kterého probíhá správní řízení o uložení pokuty, tento postup umožňuje. Zákon upravuje správní delikty v Dílu 3 Hlavě II části páté zákona a to v ustanoveních § 120 až § 121 zákona. Z příslušných ustanovení zákona vyplývá, že za správní delikt se uloží pokuta, přičemž záleží na správním uvážení Úřadu v jaké výši, když zákon stanoví pouze maximální výši možné pokuty. Úřad tedy má zákonem stanovenou povinnost, v případě, že se zadavatel dopustí správního deliktu a existují všechny další podmínky odpovědnosti zadavatele za správní delikt, pokutu uložit. Totéž vyplývá i z výše citovaného rozsudku, kde soud zároveň konstatoval, že pokud má správní orgán k určitému (zde k uložení pokuty, pozn. Úřadu) jednání zákonem svěřenou kompetenci, má při naplnění zákonných předpokladů současně také povinnost tak učinit. Jelikož zákon Úřadu neumožňuje upustit od uložení pokuty, nemůže Úřad přistoupit ke zvažování nutnosti uložení pokuty, ale pokutu v každém případě uložit musí, jsou-li podmínky pro její uložení naplněny.

37. V návaznosti na výše uvedené považují závěr Úřadu obsažený ve výrocích III. a IV. napadeného rozhodnutí, že se zadavatel dopustil správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona, za správný a v souladu se zákonem.

K výrokům V. a VI. napadeného rozhodnutí

38. K výrokům V. a VI. napadeného rozhodnutí uvádím, že se s nimi plně ztotožňuji, jakož i s jejich odůvodněním. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, bylo zjednodušené oznámení o veřejné zakázce 2 v rámci dynamického nákupního systému odesláno k uveřejnění dne 13. 8. 2013 a uveřejněno dne 14. 8. 2013. Tímto oznámením zadavatel stanovil lhůtu pro podání předběžných nabídek do 28. 8. 2013, 13.00 hod, ačkoli byl zadavatel povinen stanovit lhůtu pro podání předběžných nabídek v souladu s § 95 odst. 3 zákona, tedy minimálně v délce 15 dnů ode dne uveřejnění předmětného oznámení (tj. do 29. 8. 2013). Zadavatel však stanovil lhůtu o 1 den kratší (do 28. 8. 2013).
39. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí, bylo zjednodušené oznámení o veřejné zakázce 3 v rámci dynamického nákupního systému odesláno k uveřejnění dne 1. 11. 2013 a uveřejněno dne 5. 11. 2013. Tímto oznámením zadavatel stanovil lhůtu pro podání předběžných nabídek do 20. 11. 2013, 10.00 hod, ačkoli byl zadavatel povinen stanovit lhůtu pro podání předběžných nabídek v souladu s § 95 odst. 3 zákona v délce minimálně 15 dnů ode dne uveřejnění předmětného oznámení, tj. minimálně do 20. 11. 2013, 24.00 hod.
40. Zadavatel tak nesplnil svou povinnost danou mu ustanovením § 95 odst. 3 zákona, což ani on sám nikterak nepopírá. K námitce zadavatele, že jeho pochybení nemohlo podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, odkazují předně na body 89, 90, 93 až 95 a body 103, 106 a 108 napadeného rozhodnutí, kde Úřad podrobně vylíčil, že není možné odchylovat se od požadavku zákona na minimální délku lhůty pro podání předběžných nabídek, s kterýmžto zdůvodněním Úřadu se ztotožňuji a doplňuji následující.
41. Zákonem kogentně stanovená minimální lhůta pro podání předběžných nabídek má zaručovat dostatečný časový prostor k tomu, aby se dodavatelé o veřejné zakázce dozvěděli a také dostatečný čas ke zpracování nabídky tak, aby co nejlépe odpovídala požadavkům zadavatele. V případě, že zadavatel lhůtu pro podání nabídek zkrátí, nelze vyloučit, že znemožní potenciálním dodavatelům připravit včas jejich nabídku, přičemž současně nelze vyloučit ani to, že nabídka některého z těchto dodavatelů může být výhodnější, než nabídka

vybraného uchazeče. Proto konstatuji, že jakékoliv zkrácení zákonem stanovené minimální lhůty je v rozporu se zákonem (i kdyby se mělo jednat o zkrácení např. toliko v řádu hodin), neboť jednoznačně limituje potenciální dodavatele v účasti v předmětném zadávacím řízení.

42. Jestliže je takto jednoznačně stanoven zákonný požadavek upravující minimální lhůtu pro podání předběžných nabídek v řádu dnů, v daném případě 15 dnů, tak je třeba na něm bez výjimky setrvat. V tomto případě (ale ani v žádném jiném) není možné připustit jakékoli „licitování“ zadavatele ve smyslu, že je zkrácení této lhůty o několik hodin či dokonce o více než 1 den stále v souladu s úmyslem zákonodárce. Zákon o veřejných zakázkách je pramenem veřejného práva, jehož hlavní cíl tkví v zabezpečení co možná nejvíce efektivního vynakládání veřejných prostředků při zabezpečování potřeb veřejného charakteru. Vzhledem k tomu, že při zadávání veřejných zakázek dochází k vynakládání veřejných prostředků, konstruuje zákonodárce záměrně zadávací řízení jako vysoce formalizovaný proces. Zadavatel je tak povinen v celém průběhu zadávacího řízení postupovat striktně podle požadavků zákona tak, aby byly splněny základní zásady zadávacího řízení, vyjádřené v ustanovení § 6 odst. 1 zákona. Navíc nikdy nelze říci, že zkrácení lhůty pro podání předběžných nabídek o určitý počet hodin (v případě veřejné zakázky 3 zkrácení o celých 14 hodin) už je bezvýznamné. Jestliže zákon stanoví minimální lhůtu pro podání předběžných nabídek v délce 15 dnů, musí ji zadavatel skutečně stanovit minimálně v této délce. Výše řečené v případě veřejné zakázky 3 a zkrácení lhůty pro podání předběžných nabídek v délce 14 hodin platí tím spíše (za použití argumentu a minori ad maius čili od méně závažného pochybení k závažnějšímu pochybení) pro zkrácení lhůty pro podání předběžných nabídek v délce 1 dne a 11 hodin, jak tomu bylo u veřejné zakázky 2.
43. Podle § 95 odst. 3 zákona zadavatel zjednodušeným oznámením vyzývá dodavatele k podání předběžných nabídek. Lhůta pro podání předběžných nabídek nesmí být kratší než 15 dnů ode dne uveřejnění zjednodušeného oznámení. Zadavatel v rozkladu nerozporuje, že lhůtu pro podání předběžných nabídek stanovil v délce kratší než 15 dnů. Ke konstatování zadavatele, že pokud je dodavatelům umožněno do dynamického nákupního systému po celou dobu trvání přistupovat, pak vymezení lhůty pro podání předběžných nabídek není na možnosti přístupu dodavatele do dynamického nákupního systému způsobitelné cokoli změnit, uvádím následující. Dodavatelé mohou podávat předběžné nabídky průběžně po celou dobu trvání dynamického nákupního systému, tj. i po skončení lhůty pro podání předběžných nabídek (s odkazem § 94 odst. 1 zákona), o tomto není v předmětné věci sporu. Lze tedy potvrdit, že podle § 94 odst. 1 zákona zadavatel umožní po celou dobu trvání dynamického nákupního systému každému dodavateli podat předběžnou nabídku, tedy i v době mimo lhůtu pro podání předběžných nabídek. Toto ustanovení však nevyvrací povinnost zadavatele stanovit lhůtu pro podání předběžných nabídek tak, aby nebyla kratší než 15 dnů ode dne uveřejnění zjednodušeného oznámení. Zjednodušené oznámení je opakovanou výzvou k předložení předběžných nabídek, přičemž jeho účelem je informovat zejména další dodavatele s tím, že by mohli zvážit svoje zařazení do toho konkrétního dynamického nákupního systému, přičemž zjednodušené oznámení zvyšuje transparentnost transakcí prováděných pomocí dynamického nákupního systému. Podle § 95 odst. 6 zákona zadavatel odešle výzvu k podání nabídek zájemcům zařazeným do dynamického nákupního systému až poté, co byly posouzeny veškeré předběžné nabídky podané ve lhůtě pro podání předběžných nabídek podle zjednodušeného oznámení. Pokud zadavatel stanovil lhůtu pro podání předběžných nabídek kratší než minimálně 15 dnů zakotvených v § 95 odst. 3 zákona,

pak dle § 95 odst. 6 zákona může odeslat výzvu k podání nabídek po posouzení všech předběžných nabídek podaných v jím stanovené kratší lhůtě, a tak tuto výzvu může odeslat dříve, než posoudí případnou nabídku podanou sice ve lhůtě dle zákona, avšak po lhůtě, kterou stanovil ve zjednodušeném oznámení. Takovýto postup může vyřadit zájemce, který postupuje v souladu se zákonem, ale nikoli podle údajů zadavatele uvedených ve zjednodušeném oznámení z možnosti podat nabídku.

44. V návaznosti na výše uvedené a ve vztahu k námitce zadavatele, že „byl připraven posoudit předběžné nabídky i po uplynutí lhůty pro jejich podání“, uvádím, že přestože dodavatelům v teoretické rovině nic nebrání po uplynutí zákonné lhůty 15 dnů podat předběžnou nabídku, není zde však žádná jistota či záruka pro dodavatele, že zadavatel podanou předběžnou nabídku po této lhůtě posoudí a zařadí do dynamického nákupního systému. Tuto námitku zadavatele je třeba odmítnout jako irelevantní, neboť takové úvahy zadavatele, navíc nepodložené jejich výslovným zakotvením v zadávacích podmínkách, nemohou jakkoli zhojit pochybení zadavatele, když porušil jednoznačné zákonné ustanovení, které nepřipouští jakýkoli jiný výklad. Proto jsem se ztotožnil se závěry Úřadu uvedenými v bodech 94 až 95 a 105 a 106 napadeného rozhodnutí a námitky zadavatele s touto problematikou související jsem z výše uvedených důvodů shledal nedůvodnými.
45. K námitce rozkladu, že zadavatel nenaplnil jednu ze zákonných podmínek pro spáchání správního deliktu, a to podmínku zda svým postupem podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, uvádím následující. Podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku. Podstatné ovlivnění nebo možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky je tedy jedním ze základních znaků tohoto správního deliktu. V případě ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky dochází k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty správního deliktu, kterým je určitý stupeň nebezpečnosti resp. škodlivosti pro společnost. Je třeba zejména zdůraznit skutečnost, že v případě pojmů společenská nebezpečnost či společenská škodlivost se jedná o neurčité právní pojmy. Z obecného výkladu těchto pojmů však lze dospět k takovému závěru, že za jednání nebezpečné či škodlivé pro společnost, je možné považovat takové jednání, které směřuje proti veřejnému zájmu společnosti, a to proti takovému zájmu, který má být právem chráněn a současně dosahuje určité intenzity. Z hlediska znění a obsahu zákona je možné za právem chráněný zájem považovat zejména efektivní vynakládání veřejných prostředků a existenci spravedlivé a otevřené soutěže o veřejné zakázky. K naplnění materiálního znaku správního deliktu tak dojde tehdy, pokud jednání zadavatele jednak ohrožuje některý právem chráněný zájem a současně dosahuje určité intenzity, tedy následky takového jednání nejsou zcela zanedbatelné. Z toho, jak je tento znak zákonem koncipován, nevyplývá, že by skutečně muselo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, a zároveň skutečné ovlivnění Úřad nemusí dokazovat, když právě postačí pouhá možnost takového ovlivnění.
46. K řečeným závěrům ohledně vlivu předmětného postupu zadavatele na vliv na výběr nejvhodnější nabídky a k námitce zadavatele, že z napadeného rozhodnutí není patrné, v čem jeho postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, doplňuji, že znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona spáchaného

zadavatelem jsou naplněny tehdy, je-li uzavřena na plnění veřejné zakázky smlouva, přestože zadavatel nedodržel zákonem stanovený postup pro zadání veřejné zakázky a takové jednání bylo způsobilé mít podstatný vliv na výběr nejvhodnější nabídky. V tomto kontextu je pak třeba opakovaně poukázat na formulaci § 120 odst. 1 písm. a) zákona, podle nějž postačuje toliko možnost podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.

47. V souvislosti s výše uvedeným poukazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, sp. zn. 9 Afs 78/2012, kde se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem Krajského soudu v Brně a učinil závěr, že *„je podstatné znění ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona, dle něhož se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku. Ze zákonného znění přitom expressis verbis plyne, že ke spáchání deliktu dojde, i pokud porušením zákona zadavatel pouze mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Ze zákona je tedy zřejmé, že postačí pouhá potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky“*. V daném případě možnost podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky spočívá ve skutečnosti, že zadavatel při zadávání veřejných zakázek 2 a 3 stanovil lhůtu pro podání předběžných nabídek kratší než 15 dnů a porušil tak povinnost, kterou mu explicitně ukládá § 95 odst. 3 zákona, čímž mohlo dojít k omezení účasti potenciálních dodavatelů v soutěži o veřejné zakázky 2 a 3. Nezákonný postup zadavatele přitom mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť nelze zcela vyloučit, že pokud by zadavatel stanovil lhůtu pro podání nabídek v souladu s § 95 odst. 3 zákona, mohl obdržet nabídky od širšího okruhu dodavatelů, kteří by mu mohli nabídnout výhodnější podmínky plnění, a v důsledku toho mohlo dojít k úspoře financí z veřejných zdrojů, což patří mezi stěžejní účely a cíle zákona, zadavatel tak současně svým jednáním omezil hospodářskou soutěž. Ohledně možného vlivu nezákonného postupu zadavatele na výběr nejvhodnější nabídky odkazují rovněž na body 95 a 108 napadeného rozhodnutí.
48. V návaznosti na výše uvedené konstatuji, že byly naplněny znaky správních deliktů dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona spočívající v nedodržení postupu podle § 95 odst. 3 zákona a v tom, že postup zadavatele v předmětných zadávacích řízeních mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel uzavřel smlouvy na veřejné zakázky 2 a 3, nelze tedy jinak než souhlasit s posouzením Úřadu v rámci napadeného rozhodnutí, že se zadavatel dopustil správních deliktů vymezených ve výrocích V a VI. napadeného rozhodnutí.
49. Ohledně námitky zadavatele, že se Úřad nevypořádal s argumentem týkajícím se přezkumu veřejné zakázky „Tiskařské služby 010 – 2012“ v obdobné věci před Úřadem, v němž nebyl shledán důvod pro zahájení správního řízení z moci úřední, pro úplnost uvádím, že tuto námitku nepovažuji za relevantní, jelikož v případě přezkoumávaném v napadeném rozhodnutí bylo nad veškerou pochybnost prokázáno, že se zadavatel porušením zákona dopustil, a tedy Úřad zcela evidentně neměl na výběr než dané porušení konstatovat a sankcionovat, jak také správně a v souladu se svou zákonnou pravomocí učinil, což je pro mě stěžejní skutečností pro potvrzení napadeného rozhodnutí v daném kontextu.

K uložení pokuty

50. Co se týče uložené pokuty, kterou zadavatel považuje za nepřiměřenou, podotýkám, že zákon v ustanovení § 121 odst. 2 uvádí hlavní kritérium rozhodné pro určení výměry

pokuty, tedy závažnost spáchaného správního deliktu. Demonstrativním výčtem pak zákon v témže ustanovení toto hlavní kritérium definuje, když uvádí, že je třeba přihlídnout zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.

51. Jak je patrné zejména z bodů 128 až 144 napadeného rozhodnutí, Úřad se zabýval každým z výše uvedených kritérií závažnosti správního deliktu, a zohlednil taktéž ekonomickou situaci zadavatele. Úřad rovněž správně aplikoval zásadu absorpce, když uložil pokutu za delikt spáchaný ve věci veřejné zakázky 1 v souvislosti s nesplněním uveřejňovací povinnosti, tedy delikt uvedený ve výroku III. napadeného rozhodnutí, kdy maximální možná výše pokuty činí v daném případě 20 000 000 Kč.
52. Konkrétně potom, pokud jde o okolnosti, za kterých byl správní delikt spáchán, Úřad v bodě 131 napadeného rozhodnutí uvedl, že se zadavatel tohoto správního deliktu dopustil při samotném vzniku smluvního vztahu, jímž se zadavatel zavázal k úhradě finančních prostředků, přičemž zájem veřejnosti na kontrole veřejných zakázek je nutno spatřovat právě zejména s ohledem na výdaj veřejných prostředků.
53. Co se týče stupně závažnosti správního deliktu, Úřad o ní pojednal v bodech 134 a 135 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že uveřejňovací a tedy informativní povinnost stanovenou zákonem považuje zejména z hlediska nutnosti zajištění transparentnosti zadávání veřejných zakázek (jako jednoho ze základních cílů zákona o veřejných zakázkách) za stěžejní pro kontrolu postupu zadavatele širokou veřejností, a tudíž porušení této povinnosti považuje za závažné. Nicméně rovněž podotkl, že dílčí narušení možnosti veřejné kontroly u veřejné zakázky, jejíž předpokládaná hodnota odpovídala veřejné zakázce malého rozsahu, představuje zásah nižší intenzity do veřejného zájmu chráněného zákonem.
54. V bodě 136 napadeného rozhodnutí Úřad přihlédl i k následkům spáchání správního deliktu s tím, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na seznámení se, a to na seznámení včasném, s konečným zněním smlouvy uzavřené na veřejnou zakázku a s tím související zájem na možnosti podrobit smlouvu veřejné kontrole, čímž byl omezen výkon kontroly širokou veřejností ohledně postupu zadavatele při nakládání s veřejnými prostředky prostřednictvím zadávání veřejných zakázek jako celku, tedy i jeho výsledku.
55. Ke způsobu spáchání správního deliktu Úřad v bodě 137 napadeného rozhodnutí uvedl, že má za to, že šlo o neúmyslné omezení možnosti kontroly veřejnosti ze strany zadavatele s tím, že zadavatel smlouvu na veřejnou zakázku 1 dodatečně uveřejnil ze své vlastní iniciativy.
56. Úřad v bodech 137 a 140 napadeného rozhodnutí přihlédl k polehčujícím okolnostem spočívajících v napravení protiprávního stavu z vlastní iniciativy zadavatele po uplynutí zákonné lhůty v řádu dnů.
57. Úřad v bodech 138 a 139 napadeného rozhodnutí přihlédl i k přitěžujícím okolnostem spočívajících ve spáchání více správních deliktů, a to dalších 3 správních deliktů vyjma správního deliktu uvedeného ve výroku III. napadeného rozhodnutí. Takovýto rozsah deliktního jednání pak považuji za nezanedbatelný, čemuž musí odpovídat i uložená sankce. Jak přitom uvedl Úřad mimo jiné v bodě 125 napadeného rozhodnutí, zákonodárce umožňuje u správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona uložit pokutu až do výše

20 000 000 Kč. Pokuta uložená zadavateli tak představuje pouze 0,1 % z maximální možné výše pokuty. Při uložení pokuty v nižší výši by tak již sankce s ohledem na rozsah protiprávního jednání zadavatele neodpovídala jeho povaze.

58. Úřad rovněž v bodě 144 napadeného rozhodnutí přihlédl k ekonomické situaci zadavatele, k čemuž uvedl, že z výroční zprávy o hospodaření za rok 2014 uveřejněné na webových stránkách zadavatele (www.muni.cz) vyplývá, že zadavatel hospodaří s ročním rozpočtem v řádu miliard korun.
59. Zdůrazňuji, že rozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li její výše odůvodněna pouhým zopakováním skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty či funkcí pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda, a jakým způsobem byla tato kritéria správním orgánem hodnocena. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (viz např. rozsudek NSS č. j. 8 As 5/2005-53 ze dne 29. 6. 2005). Mezi tyto principy pak jistě patří i úplnost, resp. dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, která v konečném důsledku vyvolá i jeho přesvědčivost. Úřad tak při rozhodování o výši pokuty musí zohlednit všechny skutečnosti, které výši pokuty mohou v konkrétním případě ovlivnit, řádně se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl, a jaký vliv měla na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, který nepřipouští rozumné pochybnosti o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.
60. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše pokuty uložená v tomto případě uvedeným požadavkům vyhovuje. Sankci za spáchání správního deliktu lze chápat jako právní následek porušení zákona, který pro pachatele znamená určitou majetkovou újmu nebo omezení jeho práva. Účelem jejího ukládání je působit na pachatele správního deliktu takovým způsobem, aby se již v budoucnosti nedopouštěl protiprávního jednání. Sankce má tak působit výchovně a preventivně, má však i reparační charakter, neboť do určité míry napravuje následek porušení právní povinnosti. Domnívám se, že výše uložené pokuty splňuje obě tyto funkce. Zároveň mám za to, že represivní funkce, tedy postih za porušení zákonem stanovené povinnosti byla uplatněna přiměřeně, když při maximální možné pokutě 20 000 000 Kč byla tato uložena při spodní hranici možné výše.
61. K tomuto odkazuji na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 14/2013 ze dne 23. 10. 2014, kde *„Soud zde považuje za nutné zdůraznit též funkci postihu; konkrétní forma postihu (pokuta) a jeho výše musí působit natolik silně, aby od podobného jednání odradila i jiné nositele obdobných povinností, jaké svědčí žalobci, zároveň musí být postih dostatečně znatelný v žalobcově materiální sféře, aby v něm byla dostatečně obsažena i jeho represivní funkce, aniž by byl ovšem pro žalobce likvidačním. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal.“*
62. Výše pokuty uložená Úřadem v napadeném rozhodnutí je přiměřená a Úřad při jejím ukládání postupoval zcela v mezích správního uvážení, které dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 105/2004 – 72 ze dne 19. 7. 2004 spočívá v tom, že zákon *„poskytuje volný prostor k rozhodování v hranicích, které stanoví.“* S ohledem na maximální možnou výši uložené pokuty v posuzovaném případě, byla pokuta uložena při samé spodní

hranici maximální možné výše. Výše uvedené rovněž popírá námitku zadavatele, že Úřad za podobné správní delikty vyměřuje pokuty zásadně odlišné výše, když mohu potvrdit, že pokuta uložená Úřadem v napadeném rozhodnutí se nikterak neodchyluje „nahoru ani dolů“ od běžné praxe Úřadu při zohlednění rozumných mezí správního uvážení.

63. Ukládání trestu je založeno na dvou základních principech - principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.)]. Není přitom důvodu, aby obdobným způsobem při přezkoumávání pokuty nepostupoval také odvolací správní orgán. S ohledem na shrnutí závěrů Úřadu ve vztahu k pokutě uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale i s ohledem na to, že Úřad správně posoudil i možnou likvidačnost pokuty pro zadavatele, je možné uzavřít, že se Úřad v napadeném rozhodnutí zabýval odůvodněním výše uložené pokuty velice pečlivě, přičemž při splnění povinnosti dle § 89 odst. 2 správního řádu jsem ve vztahu k zákonnosti výroku VII. napadeného rozhodnutí neshledal, že by Úřad nenaplnil požadavky, jež jsou na odůvodnění pokuty kladeny jak § 121 odst. 2 zákona, tak § 68 odst. 3 správního řádu.
64. V souvislosti s určením výměry pokuty poukazují na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 3/2002 ze dne 13. 8. 2002. Podle výkladu uvedeného nálezu je při ukládání pokut vyloučen takový zásah do majetku podnikatele, v důsledku kterého by byla zničena *majetková základna* pro další podnikatelskou činnost. Nepřípustné jsou takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Ústavní soud se v nálezu Pl. ÚS 3/2002 ze dne 13. 8. 2002 zabýval ukládáním pokut právníckým a fyzickým osobám podnikajícím. Závěr o nepřípustnosti pokut likvidačního charakteru tedy není přímo aplikovatelný i na ukládání pokut veřejné vysoké škole, tj. v tomto případě zadavateli. Zadavatel je veřejnou vysokou školou, tedy právníckou osobou, která byla zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, a je financována převážně státem či jiným veřejným zadavatelem, není tedy primárně zřízen nebo založen za účelem dosahování zisku podnikatelkou činností. V důsledku toho nemůže mít výše uložené pokuty likvidační charakter ve vztahu k podnikatelské činnosti ve smyslu nálezu Pl. ÚS 3/2002 ze dne 13. 8. 2002, potažmo ani k *majetkové podstatě* zadavatele coby veřejné vysoké školy.
65. S ohledem na výše uvedené tedy uzavírám, že Úřad v napadeném rozhodnutí řádně posoudil všechny okolnosti případu a uložil pokutu přiměřenou těmito okolnostem za současné individualizace trestu.
66. S ohledem na závěry vyslovené v odůvodnění napadeného rozhodnutí mám za to, že Úřad postupoval zcela v souladu s § 121 odst. 2 zákona, když při určení výše pokuty za spáchaný správní delikt přihlédl jak k závažnosti spáchaného správního deliktu, tak i k jeho následkům, a dále i k okolnostem jeho spáchání, přičemž tyto okolnosti řádně v odůvodnění napadeného rozhodnutí označil, uvedl závěry, na základě nichž posoudil, zda se jedná o polehčující

a přitěžující okolnosti a následně tyto při samotném určení výše pokuty zohlednil, a to včetně ekonomické situace zadavatele.

67. K tvrzení zadavatele, že není zřejmé, jaká část uložené pokuty připadá na kterou veřejnou zakázku, přičemž tento stav zadavateli způsobuje komplikace, pouze pro úplnost závěrem uvádím, že jak i Úřad opakovaně v napadeném rozhodnutí uvedl, pokuta byla v souladu se zásadou absorpce uložena za správní delikt uvedený ve výroku III. napadeného rozhodnutí, který se týkal veřejné zakázky 1. Spáchání ostatních správních deliktů týkajících se i veřejných zakázek 2 a 3 bylo pouze zohledněno jako přitěžující okolnost, nicméně za tyto správní delikty již žádná sankce ukládána nebyla.

VI. Závěr

68. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
69. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Masarykova univerzita, Žerotínovo náměstí 617/9, 602 00 Brno

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy